

Aquí dins no
s'hi veu res, és molt fosc.
S'hi senten algunes veus en la llunyania.
De mica en mica, l'àudio es dissol. L'habitació, si
això fos una habitació, sembla rodona. És difícil orien-
tar-s'hi. No hi ha referències, mobles per tocar ni parets on recol-
zar-se. No hi podria rebotar cap pilota perquè no hi ha gravetat, no hi
xocarà cap crani contra l'asfalt perquè tot és terra. Hi fa molta calor, però
el termòmetre marca el zero absolut. No s'hi pot respirar, no hi ha ni una gota
d'aire. Tot gira però no s'hi mou res. Hi persisteix una forta sensació de vertigen,
implacable, però no hi ha precipicis per on caure. Aquest lloc és, en si, la negació de
la caiguda. Una immersió definitiva en la piscina somiada, plena de lava suau, dura i
letal, d'una profunditat insondable. Un èxtasi sòlid, sostingut, sense baixada. Un globus
aliè a l'abisme. El caos petrificat. És impossible avançar o retrocedir. No hi ha escapatòria.
Intentar sortir-ne seria com pretendre fugir del territori inespacial dels morts. La longitud
de la seva circumferència encara és un misteri, però la mida sempre és una. El cotxe esfèric,
el pèsol, l'àtom primordial i totes les distàncies còsmiques sumades. No hi cap ni una agulla
més, però no podria haver-hi ni un bri de pols menys. És un desert estret però il·limitat, sense
confins, fossilitzat sobre si mateix. No hi ha cel però la nit hi és constant, no s'acaba. És una
massa informe farcida d'inobjectes, un cos sense òrgans, celeste i subterrani, on convergeixen
tots els punts. No hi ha carreteres, ni camins, ni angles rectes. Només un túnel en espiral,
concèntric i inaccessible, amb revolts i rotondes travessades per un corrent elèctric estrany.
No hi ha hemisferis, ni estius. No hi ha temps. No hi passaran mai 10 minuts de les 10,
ni 20 de les 8. No va haver-hi extinció, però tampoc no hi haurà futur. El seu estat és
invariable, sense connexió amb processos previs. No hi arriben ecos de cap passat, ni
missatges de cap espectre. No hi ha wifi. És l'aranya impassible ubicada al centre
de la seva teranyina en flames. Els tatuatges s'hi esborren automàticament.
Els records s'hi dilueixen. Aquell Starbucks on no vas entrar mai, l'arbre de
sempre, el dia 8/8/8 en un pàrquing de camions veient les olimpíades
de Pequín, la possibilitat de mirar per la finestra d'un tren o d'un
avió, el micròfon de l'escenari. Totes les imatges queden ful-
minades, en una fosa a negre definitiva, gairebé flu-
orescent. És el millor refugi perquè és in-
habitabile. No hi ha ningú. [*El motor*
immòbil, Camila Cañeque]

Narren les llegendes d'internet que durant milers d'anys les arnes van fer servir la llum de la Lluna i dels estels per orientar-se i viatjar enmig de la foscor. Amb l'arribada de la llum elèctrica, les distàncies es van escurçar i les arnes van començar a voletejar al voltant d'altres cossos nocturns. Com que confonien les bombetes i els llums amb estels i objectes celestes, aquesta atracció atàvica per la llum es va convertir per a elles en un impuls suïcida. Com un planeta que es desvia de la seva òrbita habitual perquè se li apareix una altra llum engegadora en el camí, les arnes insistien a col·lidir una vegada i una altra amb els nous estels artificials. Morien en l'intent d'arribar-hi sense adonar-se que amb prou feines avançaven en el cel. La Lluna va haver de conformar-se a arrossegar els oceans i alentir la rotació de la Terra, fent que els dies duressin cada cop més hores en un sistema en què els anys es perden en la velocitat de la llum. ∞ *En el seu viatge per la terra, el cuc crea un espai de moviment que es converteix en forma. Dins del forat, el cuc crea una infraestructura per mantenir-se en el món: el forat s'adapta al cuc, però només mentre el cuc es mou.* L'univers, en el seu viatge pel buit, crea un espai en moviment que expandeix la seva forma. Dins del buit, l'univers és una infraestructura que es manté a si mateixa; el buit s'adapta a l'univers perquè aquest es mou. En aquest estimament naixen i moren milions d'estels que sacsegen continuament la pregunta irresolta sobre l'origen primer. La llum és capaç de desorientar-nos encara més exterior. Com que estan massa junts, S'atreuen els uns als altres, deforma estructura estable. Aquest intertransforma els centelleigs la possibilitat del sorgir-els acompanyin en el a la foscor. Narren físiques que, en el enllà de l'espai, reduir-se a una a una drecera uneixi el seu seu final. El moure's i faria forat. A la res-sobre l'últim la contradicció estigui ple de fosc alhora. O gros sigui un sigui la seva es-∞ En els desenvolten els es-binari sorgeix un que es desprèn de la seu pas un centelleig mació de l'univers és con-la de pols, l'element que de matèria i que es troba al ses. La pols còsmica d'aquest al Sistema Solar, distret per una pròpia voluntat cíclica. La binària es-sisteix a ser vista. En tot cas, només pot ser un sistema binari i un estel solitari és una il·lusió òptica. La paradoxa de Kepler o la impossibilitat de veure-hi a causa de l'excés de llum s'inspira en una situació semblant en la qual dos astres separats per grans distàncies i sense relació gravitatòria mútua es veuen molt pròxims des d'una perspectiva incerta. Així com el Sol no desapareix pel fet que no pugui ser vist, els eclipsis no existeixen encara que es puguin albirar: són un punt de vista caracteritzat per una ocultació de llum, un pla que canvia amb la nostra línia de visió. La paradoxa de Kepler també es pregunta si un estel pot eclipsar-ne un altre. Podria passar que l'acoblament d'un estel en el sistema d'un altre donés com a resultat la desaparició de tots dos en fusionar-se en un mateix astre capaç de néixer i morir al mateix temps. Dins un sistema múltiple, els estels sempre es mouen en constel·lació, tot i que això no signifiqui que siguin iguals o apareguin alhora. El que percebem com a sistema estel·lar és simplement un moment concret dins una evolució contínua que es dilata cap a l'infinit. Quan s'introdueix en l'òrbita d'un altre sistema solar, un estel podria produir un canvi en la rotació dels planetes, fent-los orbitar al voltant de dos cossos alhora. L'estabilitat de l'univers és una interpretació del seu comportament caòtic. [∞∞∞, Sonia Fernández Pan]